

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2024 r.

sprawy **W. Ł.**,

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Sosnowcu,

z dnia 10 sierpnia 2023 r., sygn. akt V Ka 356/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej,

z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt II K 880/18

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego B. Z. z Kancelarii Radcy Prawnego w S. kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić W. Ł. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej wyrokiem z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt II K 880/18, uznał oskarżonego W. Ł. za winnego tego, że:

1. „w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od dnia [...] 2003 r. do dnia [...] 2005 r., na terenie województwa [...] w B. i S., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o wadze nie mniejszej niż 16 kilogramów w ten sposób, że nabywał je od S. S. w różnych ilościach wynoszących od 0,5 kilograma do kilograma, za cenę 15.000 zł do 16.000 zł za kilogram w celu dalszej sprzedaży, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu”,

tj. czynu z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł (pkt 14 wyroku);

2. „w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od dnia [...] 2011 r. r. do dnia [...] 2013 r., w B. w woj. [...], działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o wadze co najmniej 25 kilogramów w ten sposób, że nabywał je od S. S. w różnych ilościach, jednorazowo wynoszących od 0,5 kilograma do kilograma, za cenę 15.000 zł do 16.000 zł za kilogram, w celu dalszej sprzedaży, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu”,

tj. czynu z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł (pkt 15 wyroku);

3. „w dniu [...] 2015 r. w domu przy ul. [...] w B. w woj. [...], wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środki odurzające w postaci marihuany o wadze 0,15 grama netto, przyjmując, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi”,
tj. czynu z art. 62 ust. 3 u.p.n., za który wymierzył mu karę miesiąca pozbawienia wolności (pkt 16 wyroku).

Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 86 § 2 k.k. w brzmieniu ustawy sprzed dnia 24 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd I instancji połączył orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył oskarżonemu W. Ł. jedną karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł (pkt 17 wyroku). Sąd I instancji orzekł również na podstawie art. 45 § 1 k.k. w przedmiocie przepadku korzyści majątkowej (pkt 19 i 20 wyroku).

Tym samym wyrokiem Sąd uznał za winnych popełnienia przestępstw również oskarżonych: B. N. i P. W. .

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego W. Ł. , w której zarzucono szczegółowo opisane: obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k., obrazę prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych, a ponadto rażącą niewspółmierność kary, Sąd Okręgowy w Sosnowcu wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2023 r., sygn. akt V Ka 356/23, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) w punkcie 14 zakwalifikował czyn przypisany oskarżonemu W. Ł. z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 8 grudnia 2011 r. i za to na mocy art. 56 ust. 3 u.p.n. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- b) w punkcie 17 w miejsce orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu W. Ł. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd odwoławczy uchylił pkt 18 wyroku i na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej powyżej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył

oskarżonemu W. Ł. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od [...] 2015 r. godz. [...] do [...] 2016 r., a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego W. Ł. , zaskarżając go w części dotyczącej czynów kwalifikowanych z art. 56 ust. 3 u.p.n., zarzucając:

„1) rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, a to w pkt 1 apelacji dot. «brania przez oskarżonego udziału w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany, w ten sposób, że miał nabywać je od S. S. w różnych ilościach, w celu dalszej sprzedaży» oraz w pkt 6 apelacji dot. «błędu w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, a polegającego na niesłusznym uznaniu, że oskarżony uczynił sobie z popełnienia przestępstw (opisanych w pkt V i VI części wstępnej wyroku) stałe źródło utrzymania»;

2) rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 45 § 1 k.k. poprzez uznanie, iż przepis ten znajduje zastosowanie, podczas gdy w niniejszej sprawie, nawet przy przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, zastosowanie przez Sąd wobec niego przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa nie było możliwe”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja podlegała oddaleniu jako oczywiście bezzasadna w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszym z zarzutów kasacyjnych skarżący podniósł, że doszło w sprawie do rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

poprzez nienależyte rozważenie zarzutu 1 i 6 apelacji obrońcy skazanego W. Ł. . Dla porządku należy jedynie przypomnieć, że o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można twierdzić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, natomiast o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. wówczas, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, a więc wtedy, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2021 r., sygn. akt V KK 73/21).

Tymczasem skarżący w kasacji nie wykazał w jakikolwiek sposób, na czym w przedmiotowej sprawie miałyby polegać naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że „Sąd Okręgowy w obszernym uzasadnieniu wyroku w sposób nienależyty (zdawkowy, ogólnikowy) odniósł się do zarzutu apelacyjnego w pkt 1 apelacji, (...) poprzestając jedynie na zdawkowych stwierdzeniach dotyczących domniemań poczynionych przez Sąd, a nie na konkretnych okolicznościach, faktach i dowodach”. Z treści kasacji nie wynika zatem, na czym miałyby dokładnie polegać uchybienie Sądu odwoławczego. Wykazanie rażącego naruszenie prawa przez Sąd odwoławczy nie może sprowadzać się wyłącznie do formułowania twierdzenia o dokonaniu przez ten Sąd nienależytej kontroli instancyjnej. W kasacji należy bowiem wykazać, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie zaistniało w rzeczywistości, opisanie na czym ono polega i w jaki sposób skutkuje tak rażącym naruszeniem przepisów, że można je przyrównać w skutkach do przewidzianych w prawie procesowym bezwzględnych podstaw uchylenia orzeczenia (zob. np. postanowienie SN z dnia 27 lutego 2024 r., sygn. akt IV KK 33/24). Skoro obowiązku tego skarżący nie dopełnił, zarzut okazał się całkowicie bezzasadny. Na marginesie należy jedynie odnotować, że Sąd odwoławczy nie pominął zarzutów apelacyjnych obrazy art. 7 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych i wskazał w uzasadnieniu racje przemawiające za ich niezasadnością.

Jeśli zaś chodzi o zarzut kasacyjny obrazy przez Sąd odwoławczy art. 45 § 1 k.k., to należy wskazać, że został on postawiony nieprawidłowo, co *a limine*

przesądza o jego bezzasadności. Sąd Okręgowy w Sosnowcu, utrzymując w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej w zakresie orzeczenia o przepadku, nie stosował bowiem przepisów prawa materialnego. Zarzut naruszenia art. 45 § 1 k.k. został postawiony w apelacji obrońcy, a zatem Sąd odwoławczy kontrolował jedynie prawidłowość zastosowania tego przepisu przez Sąd I instancji. Skoro zatem Sąd odwoławczy nie stosował prawa materialnego, nie mógł również dopuścić się jego obrazy (zob. np. postanowienie SN z dnia 25 listopada 2020 r., sygn. akt II KK 324/20). Należy jednocześnie zauważyć, że Sąd Okręgowy w Sosnowcu omówił przyczyny, dla których uznał ten zarzut apelacyjny za niezasadny (s. 7-8 uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego).

W związku z oczywistą bezzasadnością obu zarzutów, kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]